

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 423/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. M., T., zastúpeného advokátkou JUDr. H. Č., S., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 18 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoKR/16/2012 a jeho uznesením z 2. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. M., správcu, o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2013 doručená sťažnosť JUDr. M. M., správcu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 18 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoKR/16/2012 a jeho uznesením z 2. apríla 2013.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 25 K/6/2010-429 zo dňa 26. 8. 2010 súd priznal správcovi paušálnu odmenu vo výške 2.323,57 Eur v konkurznom konaní na majetok úpadcu E., spol. s r. o.,... časť tejto odmeny bola správcovi uhradená zo súdom poukázanej nespotrebovanej časti preddavku vo výške 740,45 Eur. Rozdiel vo výške 1.583,12 Eur predstavuje pohľadávku správcu titulom neuhradenej časti paušálnej odmeny správcu.

S poukazom na nález Ústavného soudu České republiky Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 06. 2002... si správca na Okresnom súde Trnava uplatnil dňa 2. 2. 2012 nárok na uhradenie pohľadávky vo výške 1.583,12 Eur od Okresného súdu Trnava, z dôvodu že táto pohľadávka predstavuje časť paušálnej odmeny správcu, ktorá ostala správcovi neuhradené potom čo súd zrušil konkurz na majetok úpadcu: E., spol. s r. o.,...

Okresný súd Trnava uznesením sp. zn. 25 K/6/2010-485 zo dňa 24. 2. 2012 zamietol návrh správcu na uhradenie pohľadávky vo výške 1.583,12 Eur od Okresného súdu Trnava z dôvodu, že sa nejedná o pohľadávku voči štátu, ktorú by bolo možné uspokojiť z rozpočtových prostriedkov štátu ale o pohľadávku voči podstate, a teda voči úpadcovi. Podľa názoru prvostupňového súdu výkon funkcie správcu so sebou prináša takéto riziko.

Krajský súd Bratislava uznesením sp. zn. 4 CoKR/16/2012-492 zo dňa 2. 4. 2013 potvrdil uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 25 K/6/2010-485 zo dňa 24. 2. 2012 a stotožnil sa s právnym názorom prvostupňového súdu...

V predmetnom konaní 25 K/6/2010 bol konkurz vyhlásený z dôvodu, že správcovi sa nepodarilo v lehote 28 dní zistiť majetkové pomery úpadcu, pretože úpadca napriek naliehaniu správcu a súdu neposkytol správcovi v určenej lehote dostatočnú súčinnosť v súlade s ust. § 74 ZKR a správca nemohol zistiť skutočný stav majetku úpadcu.

Dňa 14. 04. 2011 nadobudlo právoplatnosť uznesenie č. k. 25 K/6/2010-461 zo dňa 21. 03. 2011 Okresného súdu Trnava, ktorým súd zrušil konkurz na majetok úpadcu E., spol. s r. o.,... pre nedostatok majetku. Súd zároveň správcovi priznal úhradu výdavkov vo výške 2,80 eur a nepriznal odmenu z výťažku vzhľadom na skutočnosť, že majetok úpadcu nebol speňažený...

Na základe vyššie citovaného skutkového a právneho stavu je možné konštatovať, že rozhodnutie súdu prvého stupňa a súdu druhého stupňa je v rozpore s čl. 18 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 36 písm. a) Ústavy SR, čl. 9, čl. 26 a čl. 28 Listiny základných práv a slobôd a s akceptovateľnou judikatúrou (ÚS ČR) a z týchto dôvodov sa sťažovateľ domáha svojho práva na ústavnom súde pretože je príslušným orgánom a je mu daná právomoc pre toto konanie...

Správcovi boli týmto konaním a rozhodnutím Krajského súdu Bratislava porušené jeho práva a slobody pričom mu priamo vznikla skutočná škoda vo výške 1.583,12 Eur. Správca z tohto dôvodu žiada priznať finančné zadostučinenie voči Krajskému súdu Bratislava.“

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

„Práva JUDr. M. M. podľa čl. 18 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky konaním a uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4 COKR/16/2012-492 zo dňa 2. 4. 2013 boli porušené.

Ústavný súd SR priznáva JUDr. M. M. primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.583,12 Eur, ktoré je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd SR priznáva JUDr. M. M. úhradu trov konania 275,95 Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislava povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. H. Č. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy, ktorú poskytuje v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení čl. 125 až čl. 130 ústavy, má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých je sťažovateľ uplatňujúci ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpený advokátom.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného

zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, a označenie, proti komu sťažnosť smeruje.

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa sa vyznačuje zmätočnosťou svojho obsahu, ktorá vyúsťuje do nedostatku jednej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu. Odôvodneniu sťažnosti sťažovateľa takáto kvalita zjavne chýba, pretože ten v sťažnosti žiadnym spôsobom neodôvodnil porušenie svojich základných práv podľa čl. 18 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. a) ústavy postupom a uznesením krajského súdu (tieto články len citoval), a tiež odôvodnenie sťažnosti, v ktorom namieta porušenie „*čl. 9, čl. 26 a čl. 28 Listiny základných práv a slobôd*“ a „*postupom prvostupňového súdu*“ nie je zosúladené s petitom sťažnosti.

Návrh na rozhodnutie nie je vykonateľný, t. j. neobsahuje ďalšiu podstatnú náležitosť, a to presné a riadne označenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa tvrdenia sťažovateľa porušené [§ 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde], a sťažovateľ neuviedol v petite, akých ďalších konkrétnych opatrení smerujúcich k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde okrem vyslovenia porušenia jeho práv „*podľa čl. 18 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a 36 písm. a) ústavy*“ (napr. zrušenia rozhodnutia krajského súdu a podobne) sa od ústavného súdu domáha (m. m. III. ÚS 282/04), pričom od ústavného súdu žiada, aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 583,12 €, ktorá predstavuje „*pohl'adávkou správcu titulom neuhradenej časti paušálnej odmeny správcu*“.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovo podanie neobsahuje najmä jasný a zrozumiteľný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci, a tiež petit nie je zosúladený s odôvodnením sťažnosti.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa advokátom konštatuje, že sťažnosť také nedostatky náležitostí predpísaných ústavou a zákonom o ústavnom súde vykazuje, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní (obdobne napr. III. ÚS 604/08, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 584/2012, III. ÚS 571/2012).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2013